

ВІСНИК ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Число 10 (57),
жовтень 2016 р. Б.

УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

<http://cerkva.te.ua>

з благословення Високопреосвященнішого Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького та Буцацького

Запрошуємо вас взяти участь у заходах, присвячених Першосвятительському візиту на Тернопільщину Святійшого Філарета, Патріарха Київського і всієї Руси-України 30 жовтня 2016 року.

30 жовтня, 09:00 - освячення новозбудованого храму Свв. Кнн. Страстотерців Бориса і Гліба (м. Тернопіль, вул. Білогірська)

30 жовтня, 13:00 - закладення наріжного каменю під будівництво Кафедрального собору Святих Рівноапостольних Костянтина і Єлени м. Тернополя (м. Тернопіль, перетин вул. Київської-Тарнавського)

ПРОПОВІДЬ В НЕДІЛЮ ДВАДЦЯТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ (НЕДІЛІ 22)

**В ім'я Отця і Сина,
і Святого Духа!**

Сьогодні, брати і сестри, у прочитаному Євангелії Господь засуджує неробство, розкіш, але говорить слова розради тим людям, які перебувають і тяжкому становищі зараз тут, на землі. Ми чули притчу, яка повинна протверезити всяку людину. Господь розповідає притчу про багатого чоловіка і бідного жеврака Лазаря.

У чому гріх багатого, в чому правда убогого? Із нинішньої притчі може здатися, що суд Божий визначив гірку долю багатому тільки тому, що він був багатим і веселим на землі, і що лише ніби як втіху за скорботу на землі дав бідному Лазарю радість і спокій на лоні Авраамовому.

Але це не так просто, чоловік не був винний в тому, що він багатий, і не заслуга людини в тому, що вона бідна. У Євангелії чимало людей заможних – в історії Церкви ще більше, – які зі свого надлишку були радістю і благословенням для інших, тому що вони були милосердними, жалісливими, милостивими. І ми знаємо дуже багато людей, які у своїй убогості стають недобрими, жорсткими, немилосердними навіть до тих, хто, подібно до них, перебуває у нужді; не в цьому справа. Нас врятує не бідність і нас не знищить багатство як такі.

Але якщо поглянути на ці образи багатого і бідного, які Христос нам подає в таких небагатьох словах, ми бачимо чоловіка, який був багатий, у якого було все, і було в надлишку, і життя його минало в бенкетах і веселощах, а біля його дверей лежав жеврак. І ось у цих бенкетах, в цих веселощах ніколи, мабуть, його серце не розм'якшувалося. Він користувався усім, що дало йому життя, але не пошкодував тих, хто був цього позбавлений. Радості в ньому не було, а були веселощі – тому що радість ділиться, як тепло і світло, а веселощі залишаються надбанням чоловіка – лише його і його товаришів по ве-

селощах. Він прожив, не згадавши ні про те, для чого він живе, ні про те, як інші живуть, а біля його дверей голодував і сумував чоловік.

А цей чоловік був духовно багатий не тим, що перебував у смутку, а тим, що лежав, і все його життя було криком про допомогу, про жалість, про милість. І тоді як багатство затуляло у свідомості господаря дому саме питання про те, для чого він живе, як він буде вмирати і що буде потім, жеврак все життя прожив перед лицем цього питання: «Навіщо? Заради чого ця скорбота, для чого ці страждання? І що ще буде попереду?»

Один пройшов повз життя, а інший заглибився в його суть. Один помер непомітно, і Ангели Божі забрали його душу в місце спокою; інший помер, і його урочисто поховали, поклали в труну, а душа його порожня, яка вже не може сміятися, яка не має чим жити, тому що живилася вона тільки від землі, пішла в те місце, де така ж порожнеча... Не тільки за те, що він веселився, і не тільки за те, що він

був багатий, але за те, що про всьому цьому він допустив цей жахливий стан жеврака біля своїх дверей, відійшов він на місце страждань, місце, де перед судом Божественної любові людина відходить у п'ятому.

Серед нас мало багатих і бідних такою мірою, якою був бідний Лазар і багатий власник дому, біля порогу якого Лазар голодував усе життя, та ми всі багаті і бідні одночасно, і від нас залежить, якими ми постанемо перед Божим лицем. Чи закриють забезпеченість, спокій, тиша, порушвані тільки дрібними бурями, наші очі на те, що коло наших дверей Лазар вмирає з голоду – помирає фізично і вмирає від голоду за милістю?

Чи закриють наші гарзди нам очі на те, що життя має глибину, і сенс, і мету, і що ми спрямовані до зустрічі з Богом, і що ця зустріч буде останнім, і справді страшним судом, якщо в нас не знайдеться любові – але чистої, справжньої любові? Чи

можемо ми навчитися, коли ми постійно на все скаржимося, від того Лазаря, який і голодував, і мерз біля дверей багатія? Він знайшов себе; його всередину себе загнали голод і холод, самотність і нужда, і в цій глибині він постав перед Богом. Невже нам треба так вистраждати, як Лазар, щоб дійти до Бога? Невже потрібно, щоб нами оволоділа крайня скорбота для того, щоб дійти до себе і стати перед лицем людської великої, значної долі?

Вдивімося у ці два образи. Ми нікуди не підемо від цього суду, тому що ми дуже багато знаємо: знаємо дуже багато про волю Божу, знаємо дуже багато про Божу любов, перед нами розпростерте все Євангеліє, як шлях або як суд.

Хто ми – Лазар чи багатч? І якщо ми відчуваємо в собі багатія, який вже зітліває зі своїми пристрастями, – схаменімося тепер, поки ще живі, поки є ще якась сила в душі, якась сила у тілі – схаменімося тепер і оживемо! Амінь!

митр. Антоній Сурозький.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА У СВЯТО РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Напередодні свята Різдва Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії архієпископ Тернопільський, Кременецький і Буцацький Нестор звершив Всенічне бдіння у храмі Різдва Пресвятої Богородиці Тернополя. Під час читання канону свята Різдва Богородиці архієпископ Нестор помазував вірян освяченим елеєм.

21 вересня, у день свята Різдва Пресвятої Діви Марії, владика Нестор у цьому ж храмі очолив Божественну літургію у співслужінні кліриків храму секретаря єпархії прот. Олексія Головацького, прот. Романа Лугового та численного духовенства єпархії.

Цього дня храм був наповнений великою кількістю парафіян, значна кількість яких, зокрема багато дітей, прийняли Таїство сповіді та причастилися Святих Тіла і Крові Господньої.

По завершенні Богослужіння архієпископ Нестор у співслужінні соборного духовенства звершив водосвятний молебень на подвір'ї храму.

Опісля соборне духовенство на чолі із владикою Нестором, а з ними і всі парафіяни, вийшли на обхід довкола храму. Під час обходу священнослужителі читали Святе Євангеліє, а Високопреосвященніший владика Нестор окроплював усіх освяченою водою.

Владика Нестор звернувся зі словом до вірян та привітав із великим дванадцятим святом, закликавши усіх завжди сподіватися на допомогу Божої Матері і звертатися до Неї у своїх молитвах. У свою чергу отець Олексій від імені парафіян та духовенства подякував архієпископу за очолену молитву та як символ спільної молитви підніс архієпископу просфору.

Також цього дня владика Нестор орденом Святого Юрія Переможця за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердженні Помісної Української Православної Церкви Богдана Володимировича Покидка Богдана Володимировича Покидка.

Наприкінці архієпископ Нестор освятить вітражі всередині храму.

У ТДМУ ВІДБУЛОСЯ ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА «ЗА СПАСІННЯ ЖИТТЯ»

В актовій залі Тернопільського державного медичного університету імені І. Горбачевського 1 жовтня цього року вдруге відбулося вручення ордена «За спасіння життя». Цю громадську відзнаку засновано благодійним фондом «Вірую» з метою вшанування медичних працівників або особи чи групи осіб, які своїми діями, ризикуючи власним здоров'ям, врятували життя іншої людини чи кількох людей, а також за наукові здобутки в галузі медицини, що дало змогу зберегти здоров'я української нації.

Орден носить ім'я видатного діяча в галузі охорони здоров'я і медичної освіти, лікаря та науковця, члена-кореспондента Національної академії медичних наук України, заслуженого діяча науки і техніки України, професора Леоніда Якимовича Ковальчука, який упродовж 1997-2014 років очолював ТДМУ.

Нагадаємо, що перше вручення відзнаки відбулося у березні цього року. Нагороджувальною радою було прийнято рішення, що відзначення проходитиме двічі на рік – 15 березня та 1 жовтня.

В урочистій атмосфері орденів були удостоєні Сергій Рокітський (посмертно), Юлія Зозуля, Лариса Кирикович, Володимир Севастьянов, Олег Стоян, Ганна Федорук, Євдокія Веприк-Попович і громадська організація «Рівне ТАКТМЕД». Вручили високі нагороди архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор - голова нагороджувальної ради, секретар нагороджувальної ради отець Олексій Левенець і координатор нагороджувальної ради Тамара Воронцова.

ВЛАДИКА НЕСТОР ОСВЯТИВ ПАМ'ЯТНИК ВІДОМОМУ ВЧЕНОМУ-ХІРУРГУ

1 жовтня архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор разом із головою єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання в Збройних силах та інших військових формуваннях України, головою військового духовенства прот. В'ячеславом Кізіловим освятив пам'ятник вченому, доктору медичних наук, ректору ТДМУ академіку Леоніду Ковальчуку, який відійшов у вічність 1 жовтня 2014 року. Пам'ятник встановлено на Микулинецькому кладовищі м. Тернополя.

Рідні, друзі та колеги цього дня також молитовно долучилися до вшанування пам'яті Леоніда Якимовича.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА В НЕДІЛЮ 16-ТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

9 жовтня, в неділю 16-ту після П'ятидесятниці, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор очолив Літургію в с. Колосова Кременецького району. За доброю традицією свого архіпастиря на подвір'ї храму з короваєм та вишитим рушником зустріли діти.

Разом із владикою Нестором молилися настоятель храму прот. Анатолій Довгалюк та духовенство Тернопільської єпархії.

Також цього дня багато парафіян приступили до таїнств Сповіді та Причастя Святих Христових Таїн. Особливо приємно було бачити серед причасників значну кількість дітей.

Опісля соборне духовенство на чолі із владикою Нестором, а з ними і всі парафіяни, вийшли на обхід довкола храму. Під час обходу священнослужителі читали Святе Євангеліє, а Високопреосвященніший владики Нестор окроплював усіх освяченою водою.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА В БУЧАЧІ

18 вересня, у неділю 13-ту після П'ятидесятниці, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор з архіпастирським візитом прибув у Бучач. На паперті Свято-Володимирського храму Владика діти зустріли віршами і квітами, а староста – запашним короваєм.

Цього дня архієпископ Нестор звершив чин освячення новозбудованого храму та очолив тут Божественну літургію. Разом із Владикою молилися настоятель храму прот. Петро Терещук, секретарі єпархії прот. Мирон Гах і прот. Олексій Головацький, благочинний Бучацького району прот. Андрій Шкварок, духовенство Бучацького, Теребовлянського і Тернопільського районів.

На запричасному стиху зі словом повчання до богомольців звернувся прот. Юрій Матвішин,

настоятель Свято-Троїцького храму с. Переволока Бучацького району. Храм цього дня був наповнений великою кількістю парафіян.

Окрім того, владику Нестор нагородив активних парафіян, жертводавців та настоятеля храму церковними нагородами за за-

слуги з відродження духовності в Україні та утвердження Помісної Української Православної Церкви.

Опісля архієпископ Нестор разом із собором духовенства освятив хрест на церковному подвір'ї, церковну дзвіницю та мозаїки на фасаді храму.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА У НЕДІЛЮ 14-ТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

25 вересня, у неділю 14-ту після П'ятидесятниці, перед Воздвиженням та у день віддання свята Різдва Пресвятої Богородиці, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор відвідав з архіпастирським візитом с. Новославці Бучацького району. На паперті Свято-Миколаївського храму Владика діти зустріли віршами і квітами, а староста – запашним короваєм.

Архієпископ Нестор очолив Божественну літургію у співслужінні архієпископа Рівненського і Острозького Іларіона. Також разом із владиками молилися настоятель храму прот. Степан Шкварок, секретар єпархії прот. Олексій Головацький, благочинний Бучацького району прот. Андрій Шкварок, намісник Свято-Воскресенського Гурбинського монастиря ігумен Онуфрій (Ляда) та запрошене духовенство.

На запричасному стиху зі сло-

вом повчання до богомольців звернувся свящ. Олег Гах.

По завершенні Богослужіння архієпископ Нестор та архієпископ Іларіон у співслужінні соборного духовенства звершили водосвятний молебень на подвір'ї храму. Опісля, Високопреосвященніший Владика освятили хрест на подвір'ї храму та дзвіницю.

Також владику Нестор відзна-

чив медалями «За жертвовність і любов до України» Миколу Миколайовича Бабія, Івана Миколайовича Бабія, Володимира Івановича Когути, Валерія Степановича Колищинського. А також Благословенними грамотами за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердження Помісної Української Православної Церкви було нагороджено низку парафіян.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА В ДЕНЬ СВЯТА ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЧОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

27 вересня, в день свята Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор з архіпастирським візитом відвідав с. Оришківці Лановецького району.

На церковному подвір'ї свого архіпастиря зустріли діти, які привітали владику віршованими словами, а староста підніс архієрею запашний коровай.

У храмі до владики звернувся настоятель прот. Василь Петрович, який запросив архіпастиря очолити Божественну літургію. За богослужінням разом із владикою Нестором молилися настоятель храму та запрошене духовенство.

Також владику Нестор відзначив отця Василя орденом Св. Рівноап. князя Володимира Великого III ступеня, а Благословенними грамотами за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердження Помісної Української Православної Церкви – низку парафіян.

Опісля соборне духовенство на чолі із владикою Нестором, а з ними і всі парафіяни вийшли на обхід довкола храму. Під час обходу священнослужителі читали Святе Євангеліє, а Високопреосвященніший владику Нестор окроплював усіх освяченою водою.

Варто додати, що протягом останніх років чисельність громади Української Православної Церкви Київського Патріархату в с. Оришківці збільшилася вдвічі за рахунок переходу сюди колишніх прихожан Московського Патріархату, що зробили свій вибір молитися у справжній Українській Церкві.

МІСІЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В СУЧАСНОМУ СЕКУЛЯРИЗОВАНОМУ СВІТІ

Коли православний християнин стикається зі словом «місія», його розум одразу ж асоціює цей термін з певним видом діяльності, і ця діяльність переважно звернена за межі християнської спільноти: на розширення Церкви, на проповідь Євангелія, на навернення язичників або неоязичників і насадження своєї віри. Дуже рідко, лише в окремих випадках цей термін застосовують для того, щоб ним звернути увагу самого християнського світу на своє елементарне релігійне невігластво.

Сьогодні немає потреби і необхідності залишати свою Вітчизну, рідний дім, рідних і близьких і йти в далекі країни, несучи на своїх плечах місіонерський хрест для проповіді Благої звістки. Оскільки, як свідчать сторінки християнської історії, Апостоли та їх наступники, проповідуючи Євангеліє по всьому світу всьому творінню та навертаючи до віри цілі народи, просвітили світлом Христовим всі куточки землі (Мк. 16. 15). І, напевно, на порозі третього тисячоліття між будь-яким народом, який тільки усвідомлює себе чи плем'ям, чи нацією, немає жодної людини, яка б не чула Євангельського вчення.

Ні, нам потрібно звернути увагу на інше, а саме на те, що сьогодні особливої місії, та й напевно не менших зусиль, як

колись, потребують тут наші православні співвітчизники. Так, саме тут, де ми самі народилися і виросли, серед тих, чий обличчя, мова, манери спілкування, та й менталітет нам добре знайомі, і які є частиною нас самих. Місіонерська діяльність потрібна саме тут, тому що християнське суспільство третього тисячоліття стоїть своїм духовним станом мало не на тому рівні, на якому стояв язичницький світ, коли його вирушили просвітлювати Христові апостоли.

У той час коли в нашій країні активно відбудовуються зруйновані храми та зводяться нові, коли основна (в тому числі й елітна) маса населення просвітлена (формально) святим хрещенням, Православна Церква ув своїй місіонерській діяльності вирішує дилему, як благовістити сьогодні тим людям, які вважають себе віруючими тільки через те, що живуть у християнських державах, які виховані на християнській культурі і традиціях, але по-справжньому не просвітлені Христовим Світлом. Сьогодні секуляризоване суспільство не вважає духовність і моральність важливими складовими суспільного життя. З їхньої точки зору, моральні норми є особистою справою кожної людини, а тому можливий допуск плюралізму в соціальній сфері життєдіяльності. Така точка зору означає втрату морального відчуття відповідальності перед Богом. Більше того, вона несумісна з

основними принципами людського буття, з історією розвитку християнського суспільства.

Як на матеріальному рівні усі люди мають однакові потреби, так і в духовному житті людей є загальні стремління і відповідні орієнтири. Моральні правила життя є вираженням природи людини, її властивостей і спрямувань. З цієї причини дуже важливо спиратись на вічні моральні, євангельські цінності та принципи, а також християнські засади та критерії в суспільстві.

Стан секуляризованої людини дуже, особливо сьогодні, непокоїть Православну Церкву, адже переважна більшість населення нашої країни виросла поза релігійним вихованням, і навіть серед тих, хто був охрещений, мало хто усвідомлює себе членом Церкви. Пожвавлення глобалізаційних процесів і витіснення релігійного життя в нашій державі на другий план створює ситуацію, в якій відсутність взаємодії і співпраці між основними християнськими традиціями загрожує втратою довіри суспільства до християнства в цілому і до православ'я зокрема.

Православна Церква розглядається таким суспільством і людиною зокрема як деяка добре організована і сформована структура або організація, що виконує певні професійні функції. Тобто Церква свого

роду уподібнюється тут різним фірмам або бюро послуг, яка просто просто задовольняє потреби населення: похрестити, повінчати, відспівати. Люди (більшість) йдуть у храми тільки за послугами, ще й вбачаючи при цьому виконання та дотримання традицій і звичаїв, переданих їхніми батьками та дідами. А вже за таким розумінням і світоглядом людина і приймає православ'я, щоб тільки довести, що вона є достойним спадкоємцем культурних цінностей і надійним продовжувачем роду своїх предків.

Зі всіма цими явищами зустрічається Православна Церква у своєму бутті, бачить усю глибину духовного падіння православного суспільства і усвідомлює всю свою відповідальність за те словесне стадо, яке ідентифікує себе як православні. І ставить перед собою основне і найголовніше завдання, місію – воцерковити його (залучити до церковного життя), щоб його віра стала свідомою і твердою, а життя – християнським, і щоб воно у собі знайшло чітку відповідь на запитання: «Чому я називаю себе православним християнином?» і «Чи вірую я у Христа?». Справжнє ж воцерковлення – це становлення православного християнина насамперед як особистості, і особистості з цілком певними властивостями: моральною цілісністю, свободою, відповідальністю, зрілістю, самостійністю, а насамперед – досвідом християнського духовного життя, що дає християнинові мудрість, вміння відрізнити добро від зла.

Коли ми говоримо, про місію Церкви, як про «місію серед своїх» чи місію серед православних християн, маємо на увазі насамперед внутрішнє звільнення людини від тих ідолів і божків, що вона створює в собі самій. Можливо, найбільший урок нашої епохи полягає в тому, що людина, цілком відпущена на волю, що домоглася права «по своїй дурній волі пожити», неминуче поневолює себе як через ідеології, які вона створює, так і через знання, які здобуває. Сьогодні ми живемо в епоху стрімко зростаючого знання, коли людина, у збірному чи в дуже конкретному вигляді, все більше опановує «владою ключів» над власним життям, над історією, над змістом своєї душі тощо, причому ця влада здійснюється непомітно і з повної її згоди.

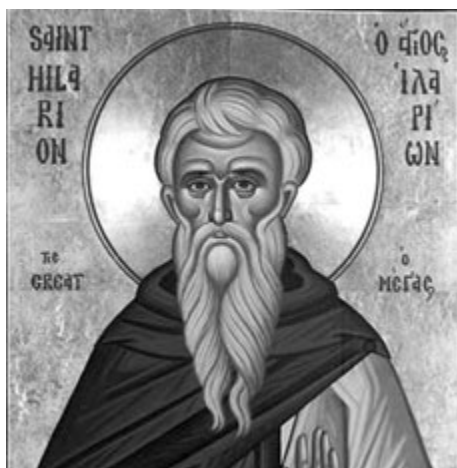
Проблема залучення сучасної людини в церковне життя є основною місією Церкви в сучасному світі. Теперішній час є особливо важким для звернення місіонерського служіння, адже, як відомо, зустріч людини з Богом відбувається на особистісному рівні, а секуляризована особистість далека від почуття присутності Бога поруч. І тому місія Церкви в такому суспільстві хоча і не впадає у вічі як зовнішнє і нав'язане явище, але вона є і має внутрішньо звершуватись без примусу і настирного насильного спалаху, перш за все на людських серцях. Предметом такої православної місії є не тільки Бог, а й Церква, оскільки її прийняття суспільством чи спільнотою є необхідністю для життя у Христі.

свящ. Петро Мельничук.

ЖИТТЯ СЯТИК

Преподобний Іларіон Великий народився в 291 році в палестинському поселенні Тавафа. Його послали для вивчення наук в Александрію, де він познайомився з християнами і прийняв святе Хрещення. Почувши про ангельське життє преподобного Антонія Великого, Іларіон вирушив до нього, щоб навчитися догоджати Богу.

Незабаром Іларіон повернувся на батьківщину. Батьки його вже померли. Роздавши майно рідним і убогим, преподобний оселився в пустелі біля міста Манума. Святий старанно боровся з нечистими помислами, що потьмарювали розум і розпалювали плоть, перемагаючи їх тяжким трудом, постом і старанною молитвою. Ди-

Преподобний Іларіон Великий

явол страшив преподобного Іларіона привидами і марами. Під час молитви святий чув плач дітей, ридання жінок, ревіння левів та інших звірів. Преподобний розумів, що ці жахи наводять біси, щоб вигнати його з пустелі, тому пересиливав страх за допомогою старанної молитви.

Одного разу на преподобного Іларіона напали розбійники, і він силою свого слова переконав їх залишити своє злочинне життя.

Скоро про святого подвижника дізналася вся Палестина. Господь дарував преподобному Іларіону владу виганяти нечистих духів. Цим благодатним даром він визволив із кайданів багатьох недужих.

Хворі приходили за зціленням, і преподобний Іларіон викикував хвороби безоплатно, кажучи, що благодать Бога не продається. Через нюх святий дізнавався, якою пристрастю одержима та чи інша людина. Приходили до преподобного й охочі спасати свою душу під його керівництвом.

З благословення преподобного по всій Палестині почали виникати монастирі. Переходячи з однієї обителі в іншу, він утверджував в них суворий подвижницький спосіб життя. За сім років до кончини преподобний Іларіон оселився на Кіпрі, де подвизався в пустельному місці, поки Господь не покликав його до Себе.

Підготував Іван Бородайко.

Державне визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання

Міністерство освіти і науки України (далі – МОН) відповідно до Закону України «Про вищу освіту» та постанови Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 р. за № 652 «Про державне визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання, виданих вищими духовними навчальними закладами» розпочинає процедуру державного визнання зазначених документів.

Визнанням підлягають документи про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання, які видані до 6 вересня 2014 року вищими духовними навчальними закладами, статути (положення) яких зареєстровані в установленому законодавством порядку.

Визнання документів про вищу духовну освіту

Державне визнання документів про вищу духовну освіту здійснюється на підставі заяви власника документа про вищу духовну освіту (зразок можна завантажити за цим покликанням: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0678-16#n18>) або клопотання релігійного центру (управління) (для вищих духовних навчальних закладів УПЦ Київського Патріархату – Синодального управління у справах духовної освіти), що подається за умови наявності заяви фізичної особи.

Разом із заявою встановленого МОН зразка у зброшурованому вигляді подаються такі документи:

1) клопотання релігійного центру (управління) (за наявності);

2) засвідчені в установленому порядку;

2. 1) копія документа про вищу духовну освіту, який визнаватиметься, виданого до набрання чинності Законом України «Про вищу освіту»;

2. 2) копія додатка до документа про вищу духовну освіту або іншого документа, що містить інформацію про освітній рівень, кваліфікацію, тривалість, обсяг і зміст освітньої програми (може видати той вищий духовний навчальний заклад, який видав диплом, або його правонаступник на підставі архівних відомостей);

2. 3) копія першої сторінки паспорта громадянина України або іншого документа, що посвідчує особу власника документа про вищу духовну освіту;

2. 4) копія документа про зміну імені власника документа про вищу духовну освіту (за наявності);

2. 5) переклад на українську мову копій зазначених вище документів у разі їх видання іноземними вищими духовними навчальними

закладами.

3) документ банківської установи про оплату адміністративної послуги з державного визнання документів про вищу духовну освіту.

За бажанням заявників (за наявності) додатково можуть подаватися засвідчені в установленому порядку копії документів здобуті зразка та додатки до них.

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 30 травня 2011 р. за № 550 розмір плати за надання МОН адміністративної послуги з визнання документів про вищу духовну освіту, виданих вищими духовними навчальними закладами, становить:

для фізичних осіб – три неоподатковуваних мінімуми доходів громадян (51,00 грн.);

для юридичних осіб – п'ять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (85,00 грн.).

Плата за адміністративну послугу з державного визнання документів про вищу духовну освіту вноситься на рахунки територіального

органу Державної казначейської служби України (доходи місцевого бюджету).

Код відомчої організації – 16 (Міністерство освіти і науки України).

Код бюджетної класифікації за доходами – 22012500 (Плата за надання інших адміністративних послуг).

Реквізити – назву отримувача платежу, його розрахунковий рахунок, ідентифікаційний код, банк, код банку – можна дізнатися на сайті Державної казначейської служби України за цим покликанням: http://www.treasury.gov.ua/main/uk/publish/category?cat_id=237852&page=0

Пакет названих документів можна надсилати поштою або подавати особисто до Міністерства освіти і науки України (проспект Перемоги, 10, м. Київ, 01135) у відділ

документального забезпечення (загальну канцелярію) (к. 13).

Клопотання Синодального управління у справах духовної освіти Української Православної Церкви Київського Патріархату та консультацію з питань, пов'язаних із державним визнанням документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання, виданих вищими духовними навчальними закладами УПЦ Київського Патріархату, можна отримати в Управлінні за адресою: вул. Трьохсвятительська, 6, м. Київ, 01601.

Контактний телефон: +38-044-278-89-53. E-mail: decan@kpbu.edu.ua
Контактна особа: секретар Синодального управління у справах духовної освіти, декан богословського факультету Київської православної богословської академії Олександр Якович Мирончук

ІННОВАЦІЙНА ПІТРА

1 листопада 1968 року народився прот. Ярослав Панашій (Церква Св. Преп. Параскеви с. Поручин, Церква Свв. Мчч. Бориса і Гліба с. Біще Березанського району).

4 листопада 1979 року народився прот. Богдан Репецький (Церква Святої Трійці с. Рохманів Шумського району).

4 листопада 1978 року народився прот. Юрій Підгірський (Церква Св. Ап. Луки с. Магдалівка, Церква Успіння Пресвятої Богородиці с. Городиця Підволочиського району).

5 листопада 1968 року народився прот. Ігор Довгий (Церква Св. Ап. І Єв. Іоана Богослова м. Ланівці, Церква Св. Духа с. Красна Лука Лановецького району).

5 листопада 1965 року народився прот. Михайло Гоюк (Церква Перенесення мощей Святителя Миколая с. Олексинці Борщівського району).

6 листопада святкує 60-річчя прот. Іван Яворський (Собор Борщівської ікони Пресвятої Богородиці м. Борщів, Церква Успіння Пресвятої Богородиці м. Борщів).

9 листопада 1955 року народився прот. Василь Марчишак (Церква Св. Вмч. Юрія Переможця с. Переволока Бучацького району).

11 листопада 1961 року народився прот. Михайло Найко (Церква Преображення Господнього с. Залужжя, Церква Покрови Пресвятої Богородиці с. Оприлівці, Церква Св. Вмч. Юрія Переможця с. Кобиля Збарзького району).

11 листопада 1977 року народився свящ. Роман Сливка (Церква Успіння Пресвятої Богородиці м. Збарж).

12 листопада 1979 року народився прот. Ярослав Лагодович (Церква Преображення Господнього с. Рекшин, Церква Перенесення мощей Свят. Миколая с. Поточани Березанського району).

15 листопада 1983 року народився свящ. Михайло Стецький (Свято-Троїцький Собор смт Підволочиськ).

17 листопада 1955 року народився прот. Степан Шкварок (Церква Св. Миколая Чудотворця с. Новоставці, Церква Св. Вмч. Параскеви с. Пилява, Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Мартинівка Бучацького району).

18 листопада 1978 року народився прот. Микола Андрушків (Церква Св. Миколая с. Стриганці, Церква Пресвятої Трійці с. Двірці Березанського району).

19 листопада 1954 року народився прот. Степан Мазурик (Церква Воздвиження Чесного Хреста Господнього с. Лосяч, Церква Св. Василя Великого с. Пилатівці Борщівського району).

20 листопада 1985 року народився прот. Михайло Бугай (Церква Св. Вмч. і цілителя Пантелеймона м. Тернопіль).

21 листопада 1952 року народився прот. Михайло Карпець (Церква Вознесіння Господнього с. Новосілка, Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Криве, Церква Святого Духа с. Полупанівка Підволочиського району).

23 листопада 1974 року народився прот. Михайло Мазурчук (Церква Св. Мц. Тетяни м. Кременець, Церква Преображення Господнього с. Підлісці Кременецького району).

25 листопада святкує 60-річчя прот. Михайло Ковта (Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Лошнів Тербовлянського району).

28 листопада 1979 року народився прот. Михайло Онищук (Церква Казанської ікони Божої Матері с. Малі Садки Шумського району).

30 листопада 1971 року народився прот. Василь Дідик (Церква Вознесіння Господнього смт Вишнівець Збарзького району).

30 листопада 1977 року народився прот. Андрій Рабий (Церква Св. Іоана Хрестителя с. Товсте Гусятинського району).

Передплативше газету «Лампада Православ'я» цього місяця – Ви будете отримувати її з наступного. Передплатний індекс – 68709

Ф.СП-1		Державний комітет зв'язку України		на газету журнал		68709		Індекс видання					
		АБОНЕМЕНТ		на газету журнал		68709		Індекс видання					
		ЛАМПАДА ПРАВОСЛАВ'Я											
		Найменування видання		Кількість комплектів									
		На 2010 рік по місяцях											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
Куди													
	Поштовий індекс		адреса										
Телефон відділення зв'язку													
Кому	Прізвище, ініціали												
		ПВ		місце		літер.		ДОСТАВНА КАРТКА		ДРУЧЕННЯ			
		АБОНЕМЕНТ		на газету журнал		68709		Індекс видання					
		ЛАМПАДА ПРАВОСЛАВ'Я											
		Найменування видання											
Вартість	Передплати		грн.		коп.		Кількість						
	Переадресування		грн.		коп.		комплектів						
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
Куди	Поштовий індекс		адреса										
	Прізвище, ініціали												
	Телефон												

ЛАМПАДА ПРАВОСЛАВ'Я

Щомісячник Тернопільської єпархії УПЦ КП

Свідоцтво про реєстрацію ТР 596-196 Р від 12.09.2012 р. видане головним управлінням юстиції у Тернопільській області. Передплатний індекс – 68709.

Засновник – Тернопільська-Бучацька єпархія УПЦ КП.
Видавець – ПП Андрійшин В.П., м. Тернопіль, вул. Карпенка, 15/38, тел. 0(96) 927-01-27

Головний редактор – священик Володимир ЗУБЛЕВИЧ, тел. 0 (97) 744-81-38
Журналісти – Іван Бородайко, Максим Герасимюк, Ірина Скоробогата.
Літературний редактор – Віра Касіян.
Верстка, дизайн – Олег Кіналь, Тарас Савчук.
Адреса редакції: вул. Острозького, 19, м. Тернопіль, 46008
Телефон редакції: тел. 0 (352) 42-40-38, e-mail: gazeta@cerkva.te.ua

Точка зору авторів може не відповідати позиції редакції.
При передрукуванні матеріалів посилання на газету обов'язково.
За факти та цитати, наведені в статтях, відповідають автори.
Віддруковано - ПП Беневат, м. Чернівці, вул. Лесина, 31. Замовлення № _____ Тираж – 2500 прим.